

Objectiu: estabilitat

Estem davant un candidat a president que es pren molt seriosament la seva tasca

JOAN TAPIA

Ahir vam veure el primer acte de la investidura de **José Montilla**. Els altres dos els veurem entre avui (debat) i la setmana que ve (nou Govern). És arriscat emetre'n opinió ara, però ja hi ha pistes sobre un dels objectius de la seva presidència: l'estabilitat. Tant l'aspecte (vestit blau impecable) com les pensades *confessions* ("probablement el debat més important de la meua vida") indiquen que estem davant d'un candidat que es pren molt seriosament la seva tasca i que anteposa l'estabilitat a moltes altres coses. **Montilla** creu que un Govern és eficaç si desenvolupa una acció continuada en el temps. I en cada una de les tres parts del seu discurs hi ha una aposta per l'estabilitat. No hi ha govern estable sense identitat. **Pujol** basava la seva identitat en el catalanisme nacionalista: "Construir Catalunya". **Montilla** és president d'una coalició de tres partits diferents. I va definir una altra identitat: la Catalunya d'esquerres, la construcció d'una de les societats més avançades d'Europa. Això implica reivindicar el maragallisme com l'alternança progressista en el govern de Catalunya. Per això **Montilla** va assumir l'herència del tripartit en la llei de barris, el pacte per l'educació, el rigor econòmic i financer... La identitat de **Montilla** és el catalanisme social del tripartit. I aquesta identitat s'anteposa als seus errors i al seu naufragi final.

La segona aposta per l'estabilitat és respectar el pacte. **Montilla** sap que les diferències entre PSC, ERC i ICV són importants. Per això, en la part central del seu discurs, i encara amb el risc de ser detallista i avorrit, es va limitar a resumir l'acord programàtic. Al contrari que **Maragall**, no vol arrossegar ningú a qualsevol nou oceà. La genialitat i la improvisació fan mal a l'estabilitat si creen desconfiança entre socis.

La tercera part, la més curta, va ser la més substancial. Estabilitat implica comandament ("No crido, però sé dirigir. No gesticulo, però sabré gestionar"). I als que li neguen lideratge, **Montilla** respon amb números: 70 diputats. I contundència: el valor del respecte i la no confusió entre partit, Govern i país.

Però **Montilla** sap que amb l'aritmètica parlamentària no n'hi ha prou, I recorre al voluntarisme. La seva Catalunya no és la dels seus avantpassats, sinó la que vol construir per als seus fills i néts. És la Catalunya del treball, de l'esforç i de la recompensa ("ningú treballarà més que jo"). I és aquesta Catalunya la que construirà amb la seva obra de govern, la que li donarà autoritat moral. Objectiu, estabilitat. I fets.

Article publicat a El Periódico de Catalunya el 24 de novembre de 2006